



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET KUNŠTEK protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 47292/14)

PRESUDA

STRASBOURG

18. ožujka 2021.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Kunštek protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Péter Paczolay, *predsjednik*,

Gilberto Felici,

Raffaele Sabato, *suci*,

i Attila Teplán, *vršitelj dužnosti zamjenika tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 47292/14) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Rikard Kunštek („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 23. lipnja 2014.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada“) obavijesti o prigovoru u pogledu pristupa sudu, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten; očitovanja stranaka;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 16. veljače 2021. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

UVOD

1. Zahtjev se odnosi na navodni propust Ustavnog suda da ispita sve tri pravovremene žalbe koje je podnositelj zahtjeva, bivši sudac, podnio u stegovnom postupku koji je doveo do njegova razrješenja sudačke dužnosti.

ČINJENICE

2. Podnositelj zahtjeva rođen je 1962. godine i živi u Krapini. Zastupao ga je g. V. Leskovar, odvjetnik iz Pregrade.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

5. Dana 23. siječnja 2010. policijski službenici u Krapini primijetili su da jedno vozilo krivuda s jedne strane ceste na drugu te su ga zaustavili. Vozilom je upravljao podnositelj zahtjeva, koji je u to vrijeme bio sudac Općinskog suda u Krapini. Testiranje provedeno na licu mjesta i naknadna testiranja pokazala su da je koncentracija alkohola u njegovoj krvi bila iznad dopuštene razine. Verzija tog događaja koju je iznijela Vlada i verzija koju je iznio podnositelj zahtjeva razlikuju se u pogledu toga je li podnositelj zahtjeva pružao aktivan ili samo pasivan otpor policijskim službenicima i je li im prijetio ili nije.

I. STEGOVNI POSTUPAK

6. Dana 31. svibnja 2010. predsjednica Općinskog suda u Krapini pokrenula je stegovni postupak protiv podnositelja zahtjeva pred Državnim

sudbenim vijećem, predlažući da mu se izrekne ukor. Podnositelju je stavljeno na teret stegovno djelo nanošenja štete ugledu suda i sudačkoj dužnosti.

7. Odlukom od 8. ožujka 2012. godine Državno sudbeno vijeće proglasilo je podnositelja zahtjeva krivim za upućivanje prijetnji policijskim službenicima, što je ponašanje neprimjereno sucu, te mu je izreklo stegovnu kaznu razrješenja dužnosti.

8. Podnositelj zahtjeva prvotno je podnio dvije žalbe protiv te odluke. Prva žalba sadržavala je jedanaest stranica, nije imala naznačen datum i, iako je sadržavala pečat odvjetnika podnositelja zahtjeva, činilo se da ju je pripremio sam podnositelj zahtjeva („prva žalba“). Druga žalba sadržavala je sedam stranica, imala je naznačen datum 6. srpnja 2012., sadržavala je pečat odvjetnika podnositelja zahtjeva i činilo se da ju je pripremio odvjetnik („druga žalba“). Iz evidencije pošte proizlazi da su obje žalbe poslane 11. srpnja 2012., a Državno sudbeno vijeće primilo ih je 12. srpnja 2012.

9. Dopisom od 24. rujna 2012., Državno sudbeno vijeće dostavilo je te dvije žalbe Ustavnom sudu i pritom je pogrešno uputilo na broj spisa U-IX-2253/2012, što je bio broj koji je bio dodijeljen jednoj od žalbi podnositelja zahtjeva podnesenih u istodobnom postupku privremenog udaljenja od obavljanja dužnosti (vidi stavke 15. – 16. ove presude). U dopisu je Državno sudbeno vijeće napomenulo da su žalbe pogrešno podnesene tom vijeću umjesto izravno Ustavnom sudu.

10. Dana 19. veljače 2013. podnositelj zahtjeva podnio je još jednu žalbu („treća žalba“) koja je sadržavala četiri stranice, pripremio ju je sam podnositelj zahtjeva i imala je naznačen datum 19. veljače 2013. Državno sudbeno vijeće primilo je tu žalbu 21. veljače 2013., a zatim ju je dostavilo Ustavnom sudu, koji ju je upisao pod broj spisa U-IX-1182/2013. U trećoj žalbi podnositelj je izjavio da ostaje pri tvrdnjama koje je iznio u prve dvije žalbe (vidi stavak 8. ove presude). Međutim, u trećoj žalbi dodao je i novu tvrdnju, navodeći da je za progon predmetnog stegovnog djela nastupila zastara.

11. Prema navodima Vlade, spominjanje prethodnih dviju žalbi u trećoj žalbi potaknulo je suca izvjestitelja i sudskog savjetnika kojima je dodijeljen predmet podnositelja zahtjeva da izvrše uvid u spis br. U-IX-2253/2012 (vidi stavak 9. ove presude), odnosno jedan od spisa koji se odnose na privremeno udaljenje podnositelja zahtjeva od obavljanja dužnosti (vidi stavke 15. – 16. ove presude), u kojem su pronašli njegove dvije prethodne žalbe (vidi stavak 8. ove presude). Smatrali su da je u svojoj prvoj žalbi podnositelj zahtjeva iznio iste tvrdnje kao i u trećoj žalbi, osim tvrdnje koja se odnosi na zakonski rok zastare (vidi stavke 8. i 10. ove presude). Stoga su zaključili da je samo drugu žalbu trebalo izdvojiti iz spisa koji se odnosio na privremeno udaljenje podnositelja zahtjeva od obavljanja dužnosti (br. U-IX-2253/2012, vidi stavke 9. i 15. – 16. ove presude) i unijeti u spis koji se odnosio na njegovo razrješenje dužnosti (br. U-IX-1182/2013).

12. Dopisom od 7. studenoga 2013. Ustavni sud pozvao je Državno sudbeno vijeće da odgovori na tvrdnju podnositelja zahtjeva o isteku zakonskog roka zastare. U dopisu je navedeno da su uz njega priložene preslike žalbi podnositelja zahtjeva od 6. srpnja 2012. (druga žalba, vidi stavak 8. ove presude) i od 19. veljače 2013. (treća žalba, vidi stavak 10. ove presude).

13. Odlukom od 18. prosinca 2013. Ustavni sud odbio je žalbe podnositelja zahtjeva protiv odluke Državnog sudbenog vijeća od 8. ožujka 2012. Mjerodavni dijelovi te odluke glase kako slijedi:

ODLUKA

“Žalba se odbija.

Obrazloženje

I. I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. R.K., sudac Općinskog suda u Krapini... podnio je žalbu ... protiv odluke Državnog sudbenog vijeća (u daljnjem tekstu: DSV) od 8. ožujka 2012.

Tom odlukom DSV je utvrdio žalitelja odgovornim za nanošenje štete ugledu suda i sudačke dužnosti – ponašanje suprotno temeljnim načelima Kodeksa sudačke etike - čime je žalitelj počinio stegovno djelo propisano člankom 20. stavkom 2. točkom 6. Zakona o Državnom sudbenom vijeću ...

Za počinjeno stegovno djelo žalitelju je ... izrečena stegovna kazna razrješenja od dužnosti

2. Žalitelj je Ustavnom sudu podnio više žalbi protiv [odluka] predsjednice Općinskog suda u Krapini kojima mu je određena i produljena mjera privremenog udaljenja od obnašanja dužnosti suca.

...

III. NAVODI ŽALITELJA

5. Žalitelj se protivi mišljenju DSV-a da je svojim ponašanjem nanio štetu ugledu suda i sudačke dužnosti, navodeći u bitnome da takav zaključak ne proizlazi iz dokumentacije koja prileži spisu DSV-a i policijskog zapisnika u kojem je opisano žaliteljevo postupanje kritičnog dana. Žalitelj pri tome osporava ... obrazloženje odluke DSV-a, prema kojem saslušani svjedoci iskazuju jasno i određeno, uz međusobno podudaranje i nadopunjavanje te [prema kojima] nema ni jedne okolnosti koja bi vjerodostojnost njihovih iskaza o odlučnim [činjenicama] dovela u pitanje.

Žalitelj u vrlo opširnom obrazlaganju svog mišljenja ne navodi ustavnopravno relevantne razloge, već nastoji polemizirati s obrazloženjem i zaključcima odluke DSV-a, načinom njenog donošenja, načinom iskazivanja saslušanih svjedoka i postupanjem policijskih službenika, jer je mišljenja da se njegov slučaj nastojalo prikazati težim nego što on zaista jest

Smatra važnim što je na temelju presude Prekršajnog suda u Krapini ... od 20. prosinca 2011. oslobođen optužbe, zbog nedostatka dokaza, [da je počinio prometni prekršaj] dana 20. prosinca 2011. osobnim automobilom krivudajući po cesti ... Žalitelj je mišljenja da ta okolnost dovodi u sumnju istinitost i vjerodostojnost iskaza svjedoka saslušanih u stegovnom postupku

Konačno navodi:

“Također se navodi da je 23. siječnja 2013. nastupila zastara [za progon stegovnog djela] pošto je od počinjenja stegovnog djela prošlo tri godine, ...

Žalitelj predlaže usvajanje žalbe, ukidanje odluke DSV-a i vraćanje predmeta DSV-u na ponovni postupak ili preinačenje odluke DSV-a na način da žalitelj nastavi obnašanje dužnosti suca.

...

V. OCJENA USTAVNOG SUDA

9. ... Ustavni sud utvrđuje da je DSV na nepristran način proveo postupak utvrđivanja žaliteljeve stegovne odgovornosti i u odluci dao jasne i argumentirane razloge za utvrđen stupanj žaliteljeve odgovornosti. Pri tome su na ustavnopravno prihvatljiv način obrazloženi razlozi DSV-a o konkretnoj stegovnoj kazni izrečenoj u skladu s etičkim načelima i pravilima ponašanja sudaca, koja po stajalištu DSV-a odgovara naravi počinjenog stegovnog djela i stupnju žaliteljeve odgovornosti

Kod takvog stanja-stvari nije od utjecaja da je žalitelj u prekršajnom postupku pravomoćno oslobođen od optužbe da bi "automobilom krivudao po cesti". Naime, ocjena žaliteljeve stegovne odgovornosti i težine stegovnog djela ne ovise od eventualne prekršajnosudske ocjene je li žalitelj „krivudao po cesti“, već od relevantnih činjenica i okolnosti utvrđenih tijekom stegovnog dokaznog postupka provedenog prema pravilima kaznenoprocenog prava, uz uvažavanje procesnih jamstva žaliteljevog prava obrane.

U odnosu na žaliteljev prigovor zastare pokretanja stegovnog postupka, Ustavni sud smatra razloge DSV-a ustavnopravno prihvatljivim. Određena postupovna odlaganja pogodovala su žalitelju, stoga njihovi učinci nisu doveli do povrede žaliteljevih ustavnih prava.

9.1. U odluci broj: U-IX-3911/2009 od 24. rujna 2009. Ustavni sud je potvrdio temeljna načela sudačkog poziva :

...

Uredno obnašanje sudačke dužnosti podrazumijeva poštovanje najviših standarda profesionalne i opće kulture i u sučevo slobodno vrijeme (žalitelj se slučaj dogodio u 20 sati).

Sudac se uvijek mora ponašati na način da očuva ugled sudačke profesije i u tom je smislu žalitelj na iznimno grub način povrijedio načela Kodeksa sudačke etike. Ni s jednog aspekta se ne mogu smatrati prihvatljivima žaliteljevo fizičko i verbalno ponašanje prema policijskim službenicima, pobliže opisano u obrazloženju odluke DSV-a. Tim više jer je Krapina relativno mali grad, stoga se objektivno može pretpostaviti da se njegovi stanovnici uglavnom međusobno znaju ili mogu prepoznati

Žalitelj je tu činjenicu ... na grub način zloupotrijebio da bi zaprijetio svojim utjecajem na opstojnost radnih mjesta policijskih službenika ...

Ona žalitelja prikazuje u osobitom svjetlu, kao osobu koja svojim agresivnim ponašanjem želi “dijeliti pravdu“, što je u demokratskom društvu apsolutno nespojivo s europskim i svjetskim pravnim i civilizacijskim tekovinama navedenim u ustavnosudskoj odluci broj: U-IX-3911/2009.“

14. Odluka Ustavnog suda dostavljena je podnositelju zahtjeva 16. siječnja 2014. godine.

II. POSTUPAK PRIVREMENOG UDALJENJA OD OBAVLJANJA DUŽNOSTI

15. U međuvremenu, nakon što je Državno sudbeno vijeće donijelo odluku od 8. ožujka 2012. o izricanju stegovne kazne razrješenja dužnosti (vidi stavak 7. ove presude), odlukom od 16. ožujka 2012. predsjednica Općinskog suda u Krapini privremeno je udaljila podnositelja zahtjeva od obavljanja dužnosti na rok od tri mjeseca dok Ustavni sud ne odluči o njegovim žalbama i dok odluka Državnog sudbenog vijeća ne postane pravomoćna. Tu je mjeru udaljenja Državno sudbeno vijeće naknadno produljilo odlukama od 14. lipnja, 6. rujna i 16. studenoga 2012. te 28. veljače, 6. lipnja i 5. rujna 2013.

16. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Ustavnom sudu protiv svake te odluke. Prva od tih sedam žalbi upisana je na Ustavnom sudu pod broj spisa U-IX-2253/2012 (vidi stavak 9. ove presude). Jednom odlukom od 18. prosinca 2013. Ustavni sud odbio je sve podnositeljeve žalbe.

III. DRUGI RELEVANTNI POSTUPCI

17. Presudom od 20. prosinca 2011. Prekršajni sud u Krapini, zbog nedostatka dokaza, oslobodio je podnositelja zahtjeva optužbe da je počinio prekršaj ugrožavanja cestovnog prometa krivudanjem automobilom po cesti 23. siječnja 2010. (vidi stavak 5. ove presude).

18. Odlukom od 20. studenoga 2013. godine, isti je sud oslobodio podnositelja zahtjeva optužbe za prekršaj vožnje pod utjecajem alkohola jer nije bilo jasno jesu li se rezultati provjere koncentracije alkohola u krvi odnosili na vrijeme počinjenja djela ili na vrijeme kada je provjera provedena (vidi stavak 7. ove presude).

19. Odlukom od 16. ožujka 2012. Prekršajni sud u Krapini proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za prekršaj remećenja javnog mira upućivanjem prijatni policijskim službenicima (vidi stavak 7. ove presude) te mu je izrekao novčanu kaznu. Ta je presuda, povodom žalbe podnositelja zahtjeva, preinačena presudom Visokog prekršajnog suda od 13. veljače 2014. kojom je oslobođen optužbe jer je za prekršajni progon tog djela nastupila zastara.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

20. Na temelju hrvatskog Zakona o kaznenom postupku, i optuženik i njegov branitelj imaju pravo samostalno podnijeti žalbu.

21. Člankom 30. stavkom 1. Zakona o državnom sudbenom vijeću iz 1993. (Narodne novine br. 58/93 s daljnjim izmjenama i dopunama), koji je

bio na snazi od 26. lipnja 1993. do 20. listopada 2010., bilo je propisano da se mjerodavne odredbe zakona o kaznenom postupku *mutatis mutandis* i podredno primjenjuju u stegovnom postupku pred Državnim sudbenim vijećem. Člankom 29. bilo je predviđeno da predmetni sudac može Ustavnom sudu podnijeti žalbu protiv odluke Državnog sudbenog vijeća o njegovu razrješenju.

22. Istovjetne odredbe sadržane su u članku 71. stavku 1. i članku 72. stavku 1. Zakona o državnom sudbenom vijeću iz 2010. (Narodne novine br. 116/10 s daljnjim izmjenama i dopunama). Člankom 94. stavkom 2. predviđeno je da će se svi postupci koji su u tijeku pred Vijećem provesti i dovršiti po odredbama Zakona o državnom sudbenom vijeću iz 1993.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

23. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je zbog propusta Ustavnog suda da odluči o dvjema od triju njegovih žalbi protiv odluke Državnog sudbenog vijeća od 8. ožujka 2012. godine postupak protiv njega bio nepošten. Pozvao se na članak 6. stavak 1. i članak 13. Konvencije.

24. Kao gospodar karakterizacije koja se u domaćem pravu daje činjenicama predmeta (vidi *Guerra i drugi protiv Italije*, 19. veljače 1998., stavak 44., *Izvješća o presudama i odlukama* 1998-I, i *Radomilja i drugi protiv Hrvatske* [VV], br. 37685/10 i 22768/12, stavak 124., 20. ožujka 2018.), i uzimajući u obzir svoju sudsku praksu (vidi *Kudła protiv Poljske* [VV], br. 30210/96, stavak 146., ECHR 2000-XI), Sud je, kad je Vladu obavijestio o zahtjevu, utvrdio da se ovaj prigovor treba ispitati samo na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije. Mjerodavni dio tog članka glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud ... ispita njegov slučaj ...“

A. Dopuštenost

25. Sud primjećuje da ovaj zahtjev nije ni očigledno neosnovan ni nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi navedenoj u članku 35. Konvencije. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Podnositelj zahtjeva

26. Podnositelj zahtjeva ostao je pri svojoj tvrdnji da Ustavni sud nije odlučio o svim trima žalbama podnesenim u njegovo ime (vidi stavak 23. ove presude). U odnosu na suprotne tvrdnje Vlade (vidi stavke 11. i 32. ove presude), ustvrdio je da je Vladino objašnjenje bilo izmišljeno nakon što je podnio zahtjev Sudu. Konkretno, naveo je da je tek nakon što je Vlada bila obaviještena o njegovu zahtjevu Sudu njegova druga žalba bila izvađena iz spisa koji se odnosio na njegovo privremeno udaljenje od obavljanja dužnosti i unesena u spis koji se odnosio na njegovo razrješenje dužnosti.

27. Podnositelj zahtjeva nadalje je ustvrdio da je Vladina tvrdnja da su prva i treća žalba istovjetne, osim tvrdnje o zakonskom roku zastare (vidi stavke 11. i 32.), nelogična s obzirom na činjenicu da prva žalba sadrži jedanaest stranica, a treća žalba sadrži samo četiri stranice (vidi stavke 8. i 10. ove presude). Te žalbe nisu bile istovjetne, već su sadržavale različite žalbene razloge i različite tvrdnje. Još nelogičnije bilo je to što je prva žalba, koja se nedvojbeno odnosila na odluku o njegovu razrješenju dužnosti, bila ostavljena u spisu koji se odnosio na njegovo privremeno udaljenje od obavljanja dužnosti, kojem očito nije pripadala.

28. Čak i pod pretpostavkom da su sudac izvjestitelj i sudski savjetnik Ustavnog suda izvadili drugu žalbu iz spisa koji se odnosio na njegovo udaljenje i unijeli je u spis koji se odnosio na njegovo razrješenje prije nego što je podnio zahtjev Sudu, podnositelj zahtjeva tvrdio je da su njihovi postupci bile nezakoniti jer nije bila njihova zadaća ocijeniti je li prva žalba, osim jednog žalbenog razloga, istovjetna trećoj žalbi. Svaku takvu ocjenu trebali su provesti svi suci u vijeću Ustavnog suda koje je ispitivalo njegov predmet.

29. Konačno, podnositelj zahtjeva priznao je da je bila praksa Ustavnog suda da, kad odlučuje o dvjema ili više žalbi podnesenih protiv jedne odluke Državnog sudbenog vijeća, upućuje na žalbu u jednini, kako je tvrdila Vlada (vidi stavak 31. ove presude). Međutim, to je točno samo za izreku takvih odluka. U svom obrazloženju Ustavni sud obično je na neki način naznačivao da je podneseno više žalbi.

30. To je bilo vidljivo iz triju odluka Ustavnog suda na koje se sama Vlada pozvala u svojem očitovanju (vidi stavak 31. ove presude). Nedostatak takvih upućivanja u obrazloženju odluke Ustavnog suda u njegovu predmetu (vidi stavak 13. ove presude) stoga je upućivao na to da nisu sve njegove žalbe uzete u obzir.

(b) Vlada

31. Vlada je tvrdila da je Ustavni sud odlučio o svim trima žalbama koje je podnositelj zahtjeva podnio protiv odluke o njegovu razrješenju dužnosti (vidi stavke 8., 10. i 13. ove presude). Navela je da je bila praksa Ustavnog suda da, kad odlučuje o dvjema ili više žalbi podnesenih protiv jedne odluke Državnog sudbenog vijeća, u obrazloženju svoje odluke upućuje na žalbu u jedini (pozvala se na odluke br. U-IX-2491/2015 od 19. studenoga 2015., U-IX-461/2014 od 17. travnja 2014. i U-IX-736/2006 od 23. ožujka 2006.)

32. Vlada je priznala da su prve dvije žalbe podnositelja zahtjeva prvotno pogreškom unesene u pogrešan spis (vidi stavke 9. i 11. ove presude). Međutim, ta je pogreška ispravljena nakon što je podnositelj zahtjeva podnio svoju treću žalbu, u kojoj je uputio na svoje prethodne dvije žalbe (vidi stavke 8. i 10. ove presude). Sudac izvjestitelj i sudski savjetnik kojima je dodijeljen predmet izvršili su uvid u spis u koji su pogrešno unesene prethodne žalbe i, nakon što su shvatili da je treća žalba istovjetna prvoj (osim tvrdnje o zakonskom roku zastare), drugu su žalbu unijeli u odgovarajući spis (vidi stavak 11. ove presude).

33. To je ispravljanje izvršeno prije nego što je Ustavni sud donio odluku u predmetu podnositelja zahtjeva 18. prosinca 2013. (vidi stavak 13. ove presude). Navodi podnositelja da su dijelovi spisa Ustavnog suda koji su se odnosili na njegove žalbe protiv odluke o njegovu razrješenju dužnosti bili falsificirani ili neovlašteno promijenjeni nakon što je podnio zahtjev Sudu (vidi stavak 26. ove presude) bili su neutemeljeni.

34. Vlada je nadalje tvrdila da sadržaj odluke Ustavnog suda ni u kojem pogledu ne upućuje na to da je sud propustio odlučiti o svim žalbama koje je podnositelj podnio. Iz obrazloženja odluke Ustavnog suda (vidi stavak 13. ove presude) bilo je vidljivo da je taj sud ispitao i odgovorio na sve žalbene razloge na koje se podnositelj zahtjeva pozvao u svim trima žalbama.

35. S obzirom na prethodno navedeno (vidi stavke 31. – 34. ove presude), Vlada je zaključila da je Ustavni sud odlučio o svim trima žalbama podnositelja zahtjeva i da stoga nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

2. Ocjena Suda

36. Sud ponavlja da pravo na pošteno suđenje kako je zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije uključuje pravo stranaka da podnesu bilo kakva očitovanja koja smatraju važnima za svoj predmet. S obzirom na to da svrha Konvencije nije jamčiti prava koja su teorijska ili iluzorna, nego prava koja su praktična i djelotvorna, to se pravo može smatrati djelotvornim samo ako je raspravni sud zaista „saslušao“, odnosno propisno razmotrio očitovanja stranaka. Drugim riječima, učinak članka 6. je, između ostalog, obvezati „sud“ da provede odgovarajuće ispitivanje podnesaka, tvrdnji i dokaza koje su iznijele stranke, a da se pritom ne dovodi u pitanje njegova ocjena toga

jesu li relevantni (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, *Perez protiv Francuske* [VV], br. 47287/99, stavak 80., ECHR 2004-I).

37. Sud ponavlja i da, iako sudovi nisu dužni detaljno odgovoriti na svaku tvrdnju, nisu oslobođeni od propisnog ispitivanja i odgovaranja na tvrdnje koje su odlučujuće za ishod postupka (vidi *Felloni protiv Italije*, br. 44221/14, stavak 24., 6. veljače 2020., i *Moreira Ferreira protiv Portugala (br. 2)* [VV], br. 19867/12, stavak 84., 11. srpnja 2017.).

38. Vraćajući se ovom predmetu, Sud napominje da su, prema priznanju same Vlade, prva i druga žalba podnositelja zahtjeva prvotno unesene u pogrešan spis i da je, kako bi se ispravila ta pogreška, kasnije samo druga žalba prenesena u ispravni spis, odnosno onaj koji se odnosio na podnositeljevo razrješenje dužnosti (vidi stavke 9., 11. i 32. ove presude). Prva žalba nije bila prenesena jer su sudac izvjestitelj i sudski savjetnik kojima je predmet dodijeljen smatrali da su prva i treća žalba istovjetne, osim jedne dodatne tvrdnje u trećoj žalbi (vidi stavke 11. i 32. ove presude).

39. S obzirom na činjenicu da je prva žalba podnositelja zahtjeva sadržavala jedanaest stranica, a treća žalba samo četiri stranice (vidi stavke 8. i 10. ove presude), Sudu je teško prihvatiti tvrdnju Vlade da su, osim jedne tvrdnje, te dvije žalbe bile istovjetne.

40. Budući da prva i treća žalba očito nisu bile duplikati, Sud utvrđuje da je neuključivanje prve žalbe podnositelja zahtjeva u spis koji se odnosio na njegovo razrješenje dužnosti, kojem je očito pripadala, samo po sebi u suprotnosti s pravom stranaka na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da podnesu bilo kakva očitovanja koja smatraju važnima za svoj predmet i s odgovarajućom dužnosti domaćih sudova da pravilno ispituju te podneske, a da se pritom ne dovodi u pitanje njihova ocjena toga jesu li relevantni (vidi stavak 36. ove presude i ondje citirane predmete).

41. Sama ta činjenica dovoljna je da Sud može zaključiti da Ustavni sud nije uzeo u obzir sve žalbe podnositelja zahtjeva.

42. Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

43. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

44. Podnositelj zahtjeva potraživao je iznos od 135.719,87 hrvatskih kuna (HRK) na ime naknade materijalne štete, koji odgovara njegovoj izgubljenoj zaradi i naknadi koju je morao uplatiti kako bi postao odvjetnik i bio primljen u odvjetničku komoru. Potraživao je i iznos od 50.000,00 kuna na ime

naknade nematerijalne štete zbog duševne boli i patnje uzrokovanih njegovim razrješenjem dužnosti i nezakonitim postupkom.

45. Vlada je osporila ta potraživanja kao prekomjerna i jer ne postoji nikakva uzročna veza sa povredom kojoj se prigovara.

46. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete, stoga odbacuje taj zahtjev. S druge strane, Sud smatra da je podnositelj zahtjeva zasigurno pretrpio nematerijalnu štetu. Odlučujući na pravičnoj osnovi, dosuđuje mu iznos od 4.000,00 eura po toj osnovi.

B. Troškovi i izdaci

47. Podnositelj zahtjeva potraživao je 20.000,00 kuna na ime troškova i izdataka.

48. Vlada je osporila to potraživanje kao neutemeljeno i nepotkrijepljeno bilo kakvim dokumentima.

49. Sud primjećuje da ne postoje dokazi koji upućuju na to da su podnositelju zahtjeva nastali troškovi i izdaci pred domaćim sudovima kao posljedica utvrđene povrede. Sud stoga odbacuje ovaj zahtjev. S druge strane, Sud smatra razumnim dosuditi podnositelju zahtjeva iznos od 1.665,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom, uz sve poreze koji bi mu se mogli zaračunati.

C. Zatezna kamata

50. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
 - (i) 4.000 EUR (četiri tisuće eura), na ime naknade nematerijalne štete, uz sve poreze koji bi se mogli zaračunati;
 - (ii) 1.665,00 EUR (tisuću šeststo šezdeset i pet eura) na ime naknade troškova i izdataka, uz sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva;

PRESUDA KUNŠTEK protiv HRVATSKE

(b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata na navedene iznose koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. odbija preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 18. ožujka 2021. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Attila Teplán
Vršitelj dužnosti zamjenika tajnika

Péter Paczolay
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist


European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524